

Zrod (narození) a jazyk

„Národ“ je chápán jako společenství lidí téhož jazyka. To je ovšem staré pojetí, které přestává být zcela funkční, protože se stále víc množí případy, kdy v jedné zemi (státě) dosahují menšiny významných procent obyvatelstva; proto se stále častěji dává přednost pojmenování „národnost“. Dítě se v tom případě narodí do „národnosti“ (a tím do jazyka), ovšem pokud jeho rodiče jsou jedné národnosti. Dítě samo ovšem nemá zprvu možnost volit, který z obou jazyků si „zvolí“ jako „rodný“, a navíc to v dalším životě může změnit. Nicméně mluvit o „rodném jazyku“ přece jen není tak zcela beze smyslu. Do jazyka se rodí bez svého úmyslu; a pochází-li z dvoujazyčné rodiny, rodí se – opět bez vlastního rozhodnutí – do dvou jazyků a podle okolností (chování a jednání rodičů) do některého víc, zatím co do druhého méně. Nemusí proto jít vždycky o jazyk mateřský, pokud matku musí zastoupit otec, příbuzný nebo dokonce docela „cizí“ člověk (ten tím ovšem přestává být „cizí“, a někdy docela užitečně, ba skvěle, a opět téměř nezastupitelně). Jazyk dítěte proto není ničím, co by přirozeně vyplývalo z jeho biologického původu, ale ani z jazykového vybavení jeho rodičů.

(Písek, 190123-1.)